

[Boligministeren.]

Det foreliggende lovforslag tager sigte på en gennemførelse af de foranstaltninger, som et flertal således har opnået enighed om.

For så vidt angår den foreslåede adgang til forhøjelse ved genudlejning, går forslaget ud på, at lejen ved genudlejning for ejendomme fra før 1939 kan forhøjes med indtil 25 pct. af lejen i 1939. For ejendomme, der er taget i brug efter 1939, men inden udgangen af 1955, foreslås adgang til ved genudlejning at gennemføre gradvis lavere forhøjelser. Forslaget forudsætter, at huslejenævnene udøver en rimelig kontrol med, at forhøjelserne inden for de fastsatte procentgrænser ikke bliver større end passende i forhold til boligens værdi.

De forhøjelser, der gennemføres, bør selvagt i rimeligt omfang medvirke til, at vedligeholdelsen af ejendomme forbedres, og $\frac{3}{5}$ af forhøjelsen foreslås derfor bundet til dette formål. For at undgå, at forhøjelserne skal modvirke de foranstaltninger, der samtidig er truffet med henblik på en afdæmpning af bygge- og anlægsvirksomheden, foreslås bindingen dog foretaget således, at de afsatte beløb først kan anvendes efter 1. januar 1968.

Med hensyn til lovforslagets enkeltheder henviser jeg i øvrigt til bemærkningerne til forslaget.

Forslaget tilsigter som nævnt at tage visse indledende skridt til løsning af huslejespørgsmålet, men heller ikke mere. En tilfredsstillende helhedsløsning, der kan sikre en tilstrækkelig beskyttelse af lejerne og skabe forudsætning for efterhånden at nå frem til et frit boligmarked, vil kræve en række yderligere forholdsregler. Regeringen vil fortsætte sine overvejelser med henblik herpå.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Forhandlingen om de på dagsordenen opførte lovforslag genoptoges.

Helge Larsen: Det forlig om en lang række økonomiske problemer, som nu er indgået mellem det radikale venstre, socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, har en dobbelt baggrund. Det betydelige fald i valutabeholdningen, som konsta-

teredes ved indgangen til juni måned, viste klart for alle, at valutaforbruget nu væsentligt overstiger valutaindtjeningen, og hvad et sådant varsko indebærer, ved befolkningens kun alt for godt fra flere perioder siden krigens slutning. Vi er dog nu i den situation, at indgreb mod den uheldige virkning sker, medens der endnu er en betydelig valutareserve; så gunstigt har det ikke altid stillet sig. Allerede i regeringens økonomiske årsoversigt fra marts måned blev det påpeget, at det var nødvendigt at begrænse væksten i den indenlandske efterspørgsel for både at modvirke tendensen til øget valutaforbrug og tendensen til stigende priser, og regeringens lovforslag af 9. marts om omsætningsafgift tilsigtede jo netop en begrænsning af forbruget og en begunstigelse af opsparingen ved at flytte en del af beskatningen fra indkomst til forbrug.

Jeg sagde ved første behandling af lovforslaget, at mit parti var rede til at gå ind i forhandlinger med oppositionen om dette forslag, og tilsvarende blev sagt fra socialdemokratiets side, og jeg kan vistnok uden overdrivelse tilføje, at vi holdt ord. Det blev til mange og lange forhandlinger, og der foreligger nu et resultat, som følger den økonomiske årsoversigt op. Der er tale om en begrænsning af bygge- og anlægsaktiviteten, om en begrænsning af væksten i de offentlige udgifter og om en forøgelse af opsparingen — dette sidste dels ved at omlægge beskatningen og begunstige den private opsparing, dels ved at forøge overskuddet på statsbudgettet. Og endelig er der også taget indledende skridt til at ophæve en del af spændingen mellem huslejen i nye og ældre boligejendomme. Eller sagt på en anden måde: der er gennem forligets bestemmelser af regering og folketing foretaget en samordning af en del af de kræfter, der bestemmer den økonomiske udvikling.

Jeg mærkede mig i formiddags, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen mente, at den megen radikale tale om økonomisk samordning havde været forloren. Nu skal jeg naturligvis ikke bestride det ærede medlems ret til sådanne subjektive vurderinger, men jeg vil dog gerne føje til, at det fra min og mit partis side åbent er indrømmet, at samordningspolitikken led et knæk sidste år. Det hindrer ikke, at vi har ønsket denne samordningspolitik genoptaget, og når det